

۱۵۰ کارگر در بلا تکلیفی کامل
کارخانه تولی پرس
موقتاً تعطیل شد

یک منبع خبری در کارخانه «تولی پرس» از تعطیلی موقت این واحد تولیدی و بلا تکلیفی حدود ۱۵۰ کارگر این کارخانه خبر داد. به گزارش ایلنا، منابع کارگری مادر کارخانه تولی پرس گزارش کردند، این واحد تولیدی که در زمینه تولید محصولات شوینده در شهرک صنعتی البرز در استان قزوین فعالیت دارد، از شنبه (۲۷ مرداد ماه) به دلیل مشکلاتی که در زمینه تهیه مواد اولیه تولید دارد، موقتاً تعطیل اعلام شده و کارگران آن اجازه ورود به محل کارشان را ندارند. این کارگران که به صورت میانگین بین ۱۵ تا ۲۰ سال سابقه کار دارند، درباره وضعیت خود می‌گویند: مجموع ۱۵۰ کارگر این واحد تولیدی روز شنبه با ورود به محل کارشان با درهای بسته کارخانه مواجه شدند. به همین دلیل برای پیگیری وضعیت شغلی مان در مقابل ساختمان کارخانه دست به تجمع زده‌ایم. کارگران می‌گویند: چندین سال است شرایط تولید در کارخانه تولی پرس خوب نیست و مرتب درهای کارخانه به روی کارگران بسته و کارگران به مرخصی‌های اجباری فرستاده می‌شوند. به گفته کارگران این کارخانه، جدال و وضعیت پیش آمده حدوداً ۵۰ روز است که در دستمزد دریافت نکرده‌ایم. آن‌ها با یادآوری اینکه پیش از این کارگران برای پیگیری مشکلات مزی خود بارها به نهادهای دولتی مستقر در استان مراجعه کرده‌اند، در ادامه گفتند: مسئولان استانی وعده پیگیری مطالباتمان را دادند، اما در عمل هیچ اتقاق خاصی نیفتاد تا اینکه امروز بیکار شدیم.

کارگران گروه ملی فولادهاوز
خواستار شدند:

۴ ماه حقوق معوقه
و تامین مواد اولیه کارخانه

جمعی از کارگران گروه ملی فولادهاوز صبح دیروز در اعتراض به ۴ ماه حقوق معوقه و تامین نشدن مواد اولیه از سوی کارفرما در محوطه کارگاه دست به تجمع زدند. این کارگران در گفت‌وگو با ایلنا یادآور شدند که مالک جدید این کارخانه یکی از بانک‌های دولتی است که مواد اولیه برای آغاز به کار و راه‌اندازی مجدد کارخانه از جانب او باید تامین شود. به گفته کارگران، گروه ملی فولادهاوز شرکت‌های احداث شده توسط گروه سرمایه‌گذاری امیر منصور آریادر اهواز است. بعد از تشکیل پرونده قضایی برای متهم پرونده، این واحد صنعتی که در گذشته با نظارت دستگاه قضایی اداره می‌شد، هم‌اکنون به بخش خصوص محول شده است. طبق اظهارات کارگران این کارخانه، کارفرمای جدید توانایی مالی لازم را برای پرداخت دستمزد کارگران ندارد و طی این مدت به دلیل بی‌توجهی مسئولان هر روز شاهد افزایش مشکلات این کارخانه بوده‌ایم و قول‌های داده شده از سوی مسئولان هم راه به جایی نبرده است. طبق اظهارات معترضان در حالی این مشکلات ادامه دارد که کارگران این شرکت بارها در پی عدم تحقق وعده‌های مسئولان در پرداخت حقوق و معوقاتشان مقابل نهادهای مختلف دولتی همانند استانداری استان خوزستان تجمع کرده‌اند.

یک مسئول خبر داد:

خودکفایی ۲ هزار خانواده
در استان همدان

مدیرکل اداره کار و تعاون اجتماعی همدان گفت: تا امروز ۲ هزار و ۶۴۴ خانواده در استان همدان به خودکفایی رسیده‌اند. احمد توصیفیان در گفتگو با ایلنا، با اشاره به رشد کارآفرینی در استان همدان افزود: این خانواده‌ها در حمایت کمیته امداد امام خمینی قرار داشتند و در حال حاضر به خودکفایی اقتصادی رسیده‌اند.

گزارش ایلنا از وضعیت دستمزد کارگران فصلی کوره‌پزخانه‌ها

همین است که هست، تغییر نمی‌کند!

نسرین هزاره مقدم، روزنامه‌نگار

یک فعال صنفی کارگران کوره‌پزخانه‌ها با انتقاد از وضعیت نامناسب معیشتی این کارگران گفت: در برخی از شهرها حتی افزایش مزد هم نداشته‌ایم.

به گزارش ایلنا، احمد یک کارگر فصلی است که فصول گرم سال در کوره‌پزخانه‌های اطراف تبریز کار می‌کند؛ احمد محل زندگی‌اش هم مثل کارش، فصلی تغییر می‌کند؛ او خانه‌اش روی دوشش است؛ همراه خانواده از مهاباد به تبریز می‌روند و در آونک‌های اطراف کوره‌های آجرپزی، چند ماه از سال را زندگی می‌کنند؛ در واقع هم خانواده‌گی در کوره‌ها کار می‌کنند و هم همانجا زندگی می‌کنند.

این دست کارگران مشکلات و مصائب بسیار دارند؛ بیمه کارگران کوره‌پزخانه‌ها مرتب نیست؛ در بهترین حالت اگر کارفرماها طفره نزنند و به قانون تمکین کنند، فقط برای چند ماه از سال حق بیمه واریز می‌شود؛ به همین دلیل است که کارگر کوره‌پز داریم که ۴۰ سال و اندی کار کرده ولی هنوز بازنشست نشده چراکه هنوز به اندازه ۳۰ سال حق بیمه به سازمان تامین اجتماعی واریز نشده است.

مشکل احمد و چند صد نفر دیگر از همکارانش که غالباً از استان‌های

کردنشین هستند و همراه خانواده در کوره‌های تبریز مشغول به کارند، علاوه بر بیمه و عدم برخورداری از خدمات حمایتی، ثابت ماندن دستمزد ده‌هاست. او می‌گوید سال گذشته برای بریدن ۱۰۰۰ خشت، ۳۷ هزار تومان دستمزد دریافت می‌کردیم؛ امسال هم کارفرمایان همان رقم را می‌پردازند و حاضر نشده‌اند ریالی بیشتر به کارگران پرداخت کنند.

خبری از

افزایش دستمزد نیست!

احمد می‌گوید: هرچه اعتراض کردیم به جایی نرسیدیم؛ با کارفرما چانه زدیم، جر و بحث کردیم؛ دست از کار کشیدیم اما عاقبت نتیجه‌ای نداشت؛ گفتند دستمزد همین است که هست؛ تغییر نمی‌کند؛ نمی‌خواهید بفرامایید.....

او از بالا رفتن هزینه‌های زندگی انتقاد دارد: آنقدر هزینه‌های اولیه زندگی زیاد شده که دیگر برای کارگران فصلی به هیچ وجه نمی‌صرفد که چند ماه از سال را در اوز شهر و دیار، صبح تا شب جان بکنند؛ تازه اگر قرار باشد با مزد سال قبل سر کنند و هیچ خبری از افزایش دستمزد نباشد، دیگر نور اعلی نور می‌شود!

به گفته احمد این بدترین وجه ماجراست؛ این غیر قابل تحمل است که با همسر و فرزندان بیایی ساکن

کوره‌ها شوی و آن وقت به اندازه بخور و نمیر ساده هم در نیآوری؛ «اگر چاره دیگری داشتیم، اگر در شهرهایمان کارخانه و صنعت بود، اگر کوچک‌ترین امکانی برای امرار معاش داشتیم، خود و فرزندانمان را آواره نمی‌کردیم؛ گیر افتاده‌ایم؛ بیمه درست و حسابی که نداریم؛ حداقل، مزدمان را عادلانه بپردازند!...»

همه ماجرا به اینجا ختم نمی‌شود؛ کار در کوره‌های آجرپزی آن هم کار دسته‌جمعی و خانوادگی، مصائب بسیار دارد؛ نبود وسایل و امکانات بهداشتی، محیط زندگی نامناسب و کار سخت برای کودکان و زنان، تنها بخشی از مشکلاتی است که خانواده‌های ساکن در کوره‌های آجرپزی هر روز متحمل می‌شوند؛ کودکی را تصور کنید که وقتی مدرسه‌ها تعطیل می‌شود و تازه به همراه پدر و مادر برود کوره‌های آجرپزی؛ باید روزها را در گرمای تابستان به آجر روی آجر گذاشت بگذراند؛ وسایل بازی و تفریح به کنار؛ از حمام و دستشویی بهداشتی و آشپزخانه مناسب هم خبری نیست؛ حتی تصور هم سخت است.

امسال اوضاع از همیشه

بدتر است

از احمد می‌پرسم که این مشکلات چقدر زندگی او و خانواده‌اش را تحت تاثیر قرار می‌دهد؛ او می‌گوید:

آنقدر هزینه‌های اولیه
زندگی زیاد شده که دیگر
برای کارگران فصلی به هیچ
وجه نمی‌صرفد که چند ماه
از سال را دور از شهر و دیار،
صبح تا شب جان بکنند؛
تازه دی ماه از سال قبل
سر کنند و هیچ خبری از
افزایش دستمزد نباشد!

این بدبختی‌ها همیشه بوده؛ هر ساله همین‌ها را داشته‌ایم؛ من چند سال است که همراه خانواده‌ام تابستان‌ها را پای کوره‌ها می‌گذرانم؛ از قبل از ازدواج تا حالا که دو فرزند مدرسه‌ای دارم؛ همیشه این مشکلات بوده؛ اما حالا دیگر غیر قابل تحمل است چون سیر کردن شکم خانواده‌هایمان را نمی‌دهد؛ امسال اوضاع کارگران کوره‌پز از همیشه بدتر است....

رئیس انجمن صنفی کارگران کوره‌پزخانه‌های یاق‌آباد؛ دردها و مشکلات کارگران کوره‌پزخانه‌ها را قبول دارد؛ می‌گوید: اوضاع نسبت به همیشه بدتر شده؛ نه فقط برای کارگران کوره‌ها بلکه برای همه کارگران؛ آنهایی که فصلی و غیر ثابت هستند، اوضاع به نسبت بدتری دارند؛ چون دستمزد فعلی به اندازه یک هفته از ماه هم کفاف نمی‌دهد؛

حالا حساب کنید کسی بخواهد فقط چند ماه از سال کار ثابت داشته باشد و مزد معین بگیرد؛ دیگر حسابی قوز بالای قوز است. پیروز چراغی به موضوع اعتراض کارگران کوره‌پزخانه‌های تبریز و ثابت ماندن مزد آنها می‌پردازد: در خیلی از شهرها امسال مزد کارگران کوره‌پزخانه‌ها اصلاً افزایش نیافته؛ مخصوصاً در شهرها و مناطقی که کارگران تشکل و انجمن صنفی ندارند که بتوانند به نمایندگی از آنها چانه‌زنی کنند و مزد را بالا ببرند؛ جاهایی که کارگران نماینده ندارند و به صورت انفرادی برای مزدشان رایزنی می‌کنند، معمولاً به جایی نمی‌رسند.

مزد تهرانی‌ها ۲۰ درصد زیاد
شد

به گفته چراغی امسال در تهران، مزد کارگران کوره‌پز، ۲۰ درصد زیاد شده؛ او می‌گوید: انجمن‌های صنفی کارگران کوره‌پزخانه‌ها در شش منطقه تهران که کوره‌ها واقع شده‌اند از جمله شمس آباد و یاق‌آباد، با اتحادیه‌های کارفرمایی به توافق رسیدند و براساس یک پیمان دسته‌جمعی، مزد کارگران کوره‌پزخانه‌های تهران، ۲۰ درصد نسبت به سال قبل زیاد شد.

این فعال صنفی ادامه می‌دهد: خوشبختانه در تهران توانستیم این امتیاز حداقلی را بگیریم؛ اما چون مزد کارگران کوره‌پزخانه‌ها، سراسری نیست و استان به استان فرق می‌کند، تشکل‌ها و انجمن‌های صنفی در هر استان باید با کارفرمایان مذاکره و آنها را برای افزایش مزد مجاب کنند؛ در غیر این صورت، حق کارگران ضایع می‌شود.

البته این را هم بگویم که همیشه کارفرمایان زیر بار افزایش مزد تعیین شده نمی‌روند؛ در خیلی جاها از اجرای قانون طفره می‌روند، حتی دور و بر همین تهران؛ همه جور کارگر در کوره‌ها هست؛ زن، مرد، نوجوان، پیر؛ نظارت درست و حسابی هم نمی‌شود؛ بنابراین کارفرما خیلی راحت از پرداخت مزد قانونی طفره می‌رود؛ دست کارگر هم به جایی بند نیست.

موج بیکاری کارگران
کوره‌پزخانه‌ها

در مناطق اطراف تهران، بیشتر کوره‌های آجرپزی تعطیل شده‌اند یا ظرفیت تولید را به کمتر از نصف رسانده‌اند؛ چراغی در این رابطه

در خیلی از شهرها امسال
مزد کارگران کوره‌پزخانه‌ها
اصلاً افزایش نیافته؛
مخصوصاً در شهرها و
مناطق صنفی تشکل
و انجمن صنفی ندارند که
بتوانند به نمایندگی از آنها
چانه‌زنی کنند و مزد را بالا
ببرند؛ جاهایی که کارگران
نمایند ندارند و به صورت
انفرادی برای مزدشان
رایزنی می‌کنند، معمولاً به
جایی نمی‌رسند

می‌گوید: تعطیلی کوره‌ها کارگران بسیاری را بیکار کرده؛ در همین یافت‌آباد دیگر چندین کوره روشنی باقی نمانده؛ کارگاه‌های فعال، بسیار محدود هستند و این تعطیلی‌ها که یکی از دلایلش، کاهش ساخت و ساز است، موج جدیدی از بیکاری کارگران به وجود آورده است؛ کارگرانی هستند که چند دهه در کوره‌ها کار کرده‌اند اما حالا یک‌باره بیکار شده‌اند.

چراغی به موضوع دیگری هم اشاره می‌کند؛ آن هم عدم همکاری نهادهای مرتبط با حق و حقوق کارگران از جمله دیوان عدالت است؛ او می‌گوید: کارگران کوره‌پزخانه‌ها در زمان بیکاری از حمایت کافی بهره‌مند نمی‌شوند؛ با این همه بیکاری و این همه گرانی، باید بیشتر از اینها از کارگر حمایت شود؛ من کارگری را سراغ دارم که بعد بیکاری برای گرفتن بیمه بیکاری مراجعه کرده ولی گفته‌اند دیر مراجعه کرده‌ای؛ خلاصه به دیوان عدالت شکایت کرده ولی بعد گذشت بیش از یک سال حکم صادر شده؛ آخر با خودشان فکر نمی‌کنند این کارگر بینوا یک سال تمام چطور منتظر حکم بماند و امورات زندگی را بگذراند؟

او ادامه می‌دهد: باید صدور حکم کارگر مستاصل را در اولویت قرار دهند؛ کارگر بجز خدا کسی را ندارد؛ نباید بگذارد که این راحتی حش ضایع شود.

چراغی در آخر می‌گوید: لطفاً از دردهای کارگران بنویسید؛ بنویسید تا کارگران آجرپز بیشتر از اینها حمایت شود؛ اینها خیلی مظلومند؛ هیچ پشت و پناهی در این اوضاع وانفساندارند....

خدمات و کالاهای سوی کارگران، نظارت صورت گیرد. وطن خواه تصریح کرد: ذات سرمایه این است که می‌خواهد سقف سود خود را به شدت بالا ببرد و فقط در صورتی خلاف این امر اتفاق می‌افتد که توازن قدرت بین نیروهای کار و کارگری منسجم و متحد از یک سو، و صاحبان سرمایه از سوی دیگر، در جامعه برابر شود و اگر نه نظام سرمایه‌داری خودش به هیچ وجه پاس نخواهد کشید. به گفته وی، به دلیل وجود فساد افسار گسیخته اکنون تعاونی‌های سالم کارگری انگشت‌شمار هستند و بنابراین، فقط با نظارت کارگران است که می‌توان به آنها شکل داد و کارکرد مثبتی را از آنها استخراج کرد.

از سوی دولت سردار سازندگی می‌گذرد، بسیاری آسیب خورده، ماهیت آن تغییر کرده، و به جای عرضه کالاهای مورد نیاز کارگران، به یک دلال تبدیل شده است. در واقع، هنگامی که سیستم حاکم به سمت دلالی می‌رود و بخش تولید دچار رکود و ورشکستگی می‌شود؛ تعاونی‌ها و اتحادیه‌های کارگری نیز موجودیت خارجی خود را از دست خواهند داد. این فعال کارگری تاکید کرد: یکی از راه‌های مثبت یاری رساندن به سفره کارگران این است که اقلام اساسی از قبیل برنج، گوشت، روغن و... را به کارگران برسانیم. برای وصول به این هدف، باید بر فعالیت تعاونی‌ها و توزیع

خودش را از دست داده است؛ امور ما بسیار سخت و به عبارتی به اجبار می‌گذرد و ما ماعلاً بیکاری کشیده می‌شود.

اجازه رشد

تعاونی‌های سالم کارگری را نمی‌دهند

وطن خواه سپس با اشاره به موضوع کمک‌های جانبی و غیرمزدی و نظام توزیع آنها، گفت: تعاونی در این زمینه می‌تواند نقش بسیار مهم و قابل توجهی ایفا کند. در دوران جنگ، زنجیره اصلی عرضه کالا، تعاونی‌های کارگری بودند اما در سال‌های پس از جنگ و دوران تعدیل اقتصادی، تعاونی‌ها بسیار ضربه خوردند، کارکرد خود را از دست داده، و در مسیر دلالی افتاده‌اند. اکنون شاید بتوان گفت که در تهران تنها بین دو تا سه تعاونی سالم و درست کارگری وجود دارد و متأسفانه، سیاست موجود اجازه رشد تعاونی‌های سالم کارگری را نمی‌دهند. وی سپس با اشاره به اتحادیه‌ها، تصریح کرد: این اتحادیه‌ها پیش از این، یکی از بزرگترین تعاونی‌های کارگری در خاور میانه بود اما در دو دهه و نیمه که از شروع سیاست‌های تعدیل اقتصادی در ایران

مرتب است. اما کسانتی هستند که با ارائه تفسیری متفاوت از این ماده قانونی، می‌گویند فقط سالی یک مرتبه جلسات تعیین دستمزد باید تشکیل شود. این برهان غلطی است چرا که ماده مذکور چنین امری را تأیید نمی‌کند و کسانی که این برهان غلط را می‌گویند در راستای منافع طبقاتی خود، آن را مطرح می‌کنند که شامل دولت به عنوان کارفرمای بزرگ و سایر کارفرمایان می‌شود. در واقع، این تعبیر دلخواه آنهاست. وطن خواه تصریح کرد: در طول چند ماه اخیر، همانطور که در جلسات اخیر شورای عالی کار نیز مطرح شد ارزش دستمزد ما کارگران نصف شده و اگر برای مثال، قبلاً به اندازه سه برابر زیر خط فقر بودیم، اکنون به اندازه شش برابر زیر خط فقر هستیم. اکنون قیمت تمام اقلام ضروری مورد نیاز برای زنده ماندن، بسیار افزایش یافته است. این فعال کارگری تاکید کرد: به‌شخصه معتقدم ارائه عدد در این گونه مسائل، نیاز به کارشناسی دقیق دارد؛ بنابراین روی عدم تمرکز نمی‌شوم، اما واقعیت وجودی این است که دستمزدهای ما ارزش واقعی

گفت‌وگو

یک فعال کارگری در گفت‌وگو با ایلنا مطرح کرد:

راهکارهایی را برای ترمیم قدرت خرید کارگران

در پی جلسه هفته قبل شورای عالی کار با موضوع ترمیم قدرت خرید دستمزد، اعلام شد که قدرت خرید کارگران در مقایسه با ماه‌های گذشته، به میزان ۴۸.۲ درصد پایین آمده است. در همین راستا، یک فعال کارگری حاضر در جلسه، راهکارهایی را برای ترمیم قدرت خرید کارگران مطرح کرد. به گزارش ایلنا، عبدالله وطن خواه گفت: واقعیت این است که دستمزدهای ما ارزش واقعی خودش را از دست داده است. دولت و کارفرما وظیفه دارند شرایط را به گونه‌ای تنظیم کنند که با هشت ساعت کار، نیازهای کارگر تامین شده و زنده بماند تا نیروی کار خود را به آنها عرضه کند. از زاویه دستمزد، این طبیعی‌ترین مطالبه یک کارگر است. وی با بیان اینکه دستمزد بخشی از ارزش افزوده است که ما کارگران تولید می‌کنیم، گفت: براساس ماده ۴۱ قانون کار، شورای عالی کار موظف است که حداقل سالی یک مرتبه، برای تعیین دستمزد جلسه تشکیل دهد. در واقع، منظور این ماده از قانون کار این است که کف رسیدگی به این درخواست و مطالبه کارگران، دست کم سالی یک